

Beata Utracka-Hutka – wspomnienie pośmiertne

23 sierpnia 2007 r. pożegnaliśmy naszą koleżankę Beatę Utracką-Hutkę. Była absolwentką Wydziału Lekarskiego Śląskiej Akademii Medycznej w Zabrze i już w czasie studiów interesowała się onkologią, aktywnie uczestnicząc w pracach studenckiego koła onkologicznego. W 1972 r. rozpoczęła pracę w Instytucie Onkologii w Gliwicach, a intensywnie zdobywana wiedza teoretyczna i praca kliniczna zaowocowały złożeniem egzaminu specjalizacyjnego I i II stopnia z zakresu radioterapii. W lutym 1982 r. wyjechała do Nigerii, gdzie objęła stanowisko regionalnego konsultanta w zakresie onkologii dla regionu Kaduna oraz ordynatora oddziału internistycznego i kierownika naukowego w Szpitalu Uniwersyteckim Zaria. Po powrocie do Polski w październiku 1986 r. ponownie podjęła pracę w Instytucie Onkologii. W 1989 r. uzyskała II stopień specjalizacji w zakresie chemioterapii nowotworów, a w 1993 r. tytuł doktora nauk medycznych. Od 1992 r. była zastępcą kierownika I Kliniki Radioterapii Instytutu Onkologii w Gliwicach, a od 1997 r. – kierownikiem Kliniki Chemioterapii, przemianowanej w 2003 r. na Klinikę Onkologii Klinicznej. Beata Utracka-Hutka była aktywnym członkiem wielu towarzystw naukowych, w tym ASCO, ESMO, PTO, PTOK, członkiem i założycielem Polskiego Towarzystwa do Badań nad Rakiem Piersi. Wielokrotnie przewodniczyła sesjom naukowym na krajowych i międzynarodowych kongresach naukowych. Była wykładawcą dla studentów i na kursach specjalizacyjnych lekarzy, konsultantem wojewódzkim w dziedzinie onkologii klinicznej, członkiem zarządkowych zespołów leczniczych w Instytucie Onkologii w Gliwicach. Brała udział

w realizacji licznych projektów badawczych, a od 1996 r. – jako badacz główny – kierowała badaniami klinicznymi prowadzonymi przez EORTC, CRC, CEEOG. Autorka wielu prac naukowych w dziedzinie leczenia chorych na raka piersi, jajnika, zaburzeń genetycznych związanych z chorobami nowotworowymi.

Jej zaangażowanie w pracę zawodową, a także przymioty osobiste – życzliwość, cierpliwość, gotowość niesienia pomocy w każdej sytuacji życiowej, budziły ogólną sympatię i zostały docenione przez chorych, ich rodziny oraz wszystkich, którzy ją znali. Otrzymała zaszczytny tytuł *Kobiety Roku 2006* przyznany przez czytelników *Dziennika Zachodniego*.

Odszedł wielki, dobry człowiek, z ogromną godnością walczący z długą i wyczerpującą chorobą.

Była dla nas nie tylko wzorem szefa, lekarza, kobiety, ale także niekwestionowanym autorytetem w sprawach zawodowych i oparciem w trudnych sytuacjach życiowych. Zawsze miała dla nas czas, wspomagała nas swoją wiedzą, doświadczeniem i radą. W naszych wspomnieniach pozostanie pogodna, z ciepłym uśmiechem na twarzy, silna mimo choroby.

Została pochowana na cmentarzu przy ul. Sienkiewicza w Katowicach, wśród wybitnych przedstawicieli świata nauki, kultury i sztuki. Wieńce, przywiezione z wielu miejsc kraju zostały powierzchnię kilkunastu metrów wokół Jej grobu.

W imieniu zespołu Kliniki Onkologii Klinicznej Centrum Onkologii Instytutu w Gliwicach
Elżbieta Nowara